

Folyóparti, békés kisvárosi temető. Fő-
során új kriptá, ülő női aktszoborral.
A márványon kézjegy hitelesíti: mű-
vészi alkotás. Olvasható: Itt nyug-
szik Mizsér Kornélia. Élt 19 évet. Nyu-
godjon békében.

NAPLÓRÉSZLET I.

„...Hát meghalok. Fura lesz. Mondhat-
nám azt is: rendkívüli. Sőt, mi több: ab-
normális. Ebből következnek: elmebeteg.
Hé, vigyázat emberek Philippe Pinel fel-
szabadított minket, minket a sors szám-
űzöttjeit. Felszabadított, szabadon járunk,
kelünk, élünk, szeretkezünk, dolgozunk,
lógunk, zabálunk és éhezünk, ordítunk és
gügyögünk. Ide a piros táblával, karant-
tént nekünk.

— Kuss Mizsér, már megint szerepet
játszol! Igen kedveskéim, szerepet játszom
és életem legremekebb alakításával átsé-
tálok a túlvilágra, itthagyván eme ocs-
mány szállodai szobában a kellékeket. A
függöny legördül. Végérvényesen. Min-
denki nyugovóra: az Élet nem áll meg,
megy tovább, bizony mint az óra mutató-
ja, mint nap az égen, megy, ahogyan
nagyanyám tanította. Szegénykém, nagyon
szerettem, jóságos volt, hófehér, tiszta.
Nyolcvankét évet élt. Csendesesen, mint
ahogyan távozott. Egyiket sem vettem
észre...”

K. L. GIMNÁZIUMIGAZGATÓ

Nálunk érettségizett, jó eredménnyel. Mit
mondhatok a történetek után úgy, hogy
objektív maradjak? Mindannyiunkat meg-
rázott! Döbbenetes! Érthetetlen! Hogy
egy ilyen gyönyörű lány ilyen cinikusan
öngyilkos legyen: ott VALAHOL, VALA-
MIKOR nagy mulasztásnak kellett tör-
ténnie! A felelősség alól mi sem vonhat-
juk ki magunkat! Hiszen mi állítottuk ki
négy év után az ÉRETTSÉG oklevelét, s
nem telt bele egy év, megtörtént a tragé-
dia. A MIÉRT-eket itt is keresünk kell,
ezért is mondtam be az iskolarádióba a
szerencsétlenséget és a tanári karral
együtt ott voltunk a temetésen. Bár meg
kell jegyezni: nem mindegyik kolléga állt
egyformán a dologhoz... Kornélia szép,
különleges lány volt. Jókedélyű, mozgé-
kony, véleményalkotó, szókimondó. Vezér-
egénység, olykor-olykor fékezhetetlen fe-
gyelmezetlenséggel. Mindig hangadó volt.
Volt magatartásában egy anarchikus sza-
badságvágy, amelyet gyakran nyerseség-
gel nyilvánított ki. De hát most ez KOR-
TÜNETHET, és talán nem mindig a legjobb
pedagógiát alkalmazzuk levezetésükre...
Ezért tartom MAGUNKAT is felelősnek.
Véleményem szerint a középiskola befe-
jeztével nem adunk ÉLETREKÉSZ fel-
nőtteket, csak egy papírt. És ezt a gyere-
kek nagyon megérik. Elbizonytalanod-
nak, ide-oda dobálódnak. Egyiküknek si-
kerül a realitás talaján maradni, mási-
kuknak nem. De olvassa el véleményezé-
sünket, amelyet főiskolai továbbtanulásra
írtunk. Az még a tragédia előtt íródott...

NAPLÓRÉSZLET II.

„...a gyógyszerek kiváltása simán ment.
Antiék zenekaránál megszámlálhatatlan
mennyiségben sorakoztak az előre gyár-
tott receptek, csak meg kell fejteni. No,
meg kell egy minta, s jöhet a sokszorosí-

EL- VESZTETT LÁNC- SZEM

**Az alábbi történetben csupán
a nevek nem igaziak.**

**Másfél év után nem akartuk ismét
felszítani a kedélyeket
az érintettek körül,
ezért változtattuk meg
a szereplők nevét.**

**Az eset körülményeit, hatását
dr. Kollárné Balla Anna pszichológus
vizsgálta hosszabb időn át.**

**Egy tragikusra fordult sorsú leány
hátrahagyott jegyzeteinek felhasználásával
írta számunkra ezt a cikket.**

tás. Egyetlen gyógyszerár sem kételke-
dett... Így most ez a 360 db szépen fel-
olvasott és undorító konyakban, csak
le kell nyelni. Sima ügy, legalább így
gyógyszerre lesz, pikáns íz! Világéletem-
ben a Camparit szerettem, bár van, aki
azt mondja, olyan mint a fagifor, én ka-
mázom, de most nincs, és szentségtelen
dolog is lenne ilyen célra felhasználni. A
Camparitól nem lehet berügni, egyébként
sem vagyok a delírium híve. Pia hatásá-
ra még jobban látom ÉLETKEPTELEN-
SÉGEM, az ÖNMEGVALÓSÍTÁSRA való
tehetetlenségem.

ÉN NEM TANULTAM MEG ÉLNI!
ÉN CSAK AZ ÉLET EGYIK OLDALÁT
ISMERTEM MEG, MERT CSAK AZT IS-
MERTETÉK MEG VELEM!

ÉS MOST MÁR TUDOM: EZ NAGY
BAJ!!! ÓRIÁSI!!!

Számomra végzetes.
De én ezt nem vádként mondom. Ez
nem vád: tényállás! A jelen, az ÉN jele-
nem! Mizsér Kornélia, 19 éves SENKI-é,
aki semmit nem tett eddig életében, sem-
mi olyan, melynek alapján ítélőszéke fel-
mentené. Képtelen kihozni bármit is Ön-
magából, és mivel rájött, hogy erre vég-
érvényesen képtelen, hiába próbálja,
(mert próbáltam, akartam, de nem ment,
az istennek se ment), ezért impotens lel-
kiismerete kevés az életbenmaradásra...
Mizsér Kornéliának nincs útmutatója az
ÉRTELMES CÉL felé, akármit összehor-
dana itt, csak mind-mind felszínes össze-
olvasott képtelenség, így ezért kegyelemért
nem fellebbez!...”

M. KORNÉLIA ÉRETTSÉGIZÓ ISKOLAI VÉLEMÉNYEZÉSE

Igen rendezett családi körülmények kö-
zött élő, egyetlen gyermek. Anyagi körü-
lményei rendkívül jók. Kedvenc tantár-
gyai: kémia, biológia, magyar. Kimagasló
eredményeket a középiskolában nem ért
el. Önképzésként az olvasást választotta,

olvasottsága jóval osztálytársai és a köz-
épiskolai szint fölött van. Felfogóképes-
sége nem gyors, emlékezőtehetsége átlá-
gos. Órákon a figyelmet sűrűn beszélgetés-
sel cseréli fel, ugyanis azonnal reagál
mindenre. Szeret és tud is vitatkozni, de
akkor megnyugtató számára a vita, ha ő
győz.

Érzelmi élete sajátosan egyéni, de tár-
saival jól megérti magát, mert kedélyes,
jó humorú.

A közösségben elvégzi a feladatokat,
mint DIAKBIZOTTSÁGI ELNÖK három
évig működött.

Világnézete kialakulóban.
Már régen a pedagóguspályát választot-
ta. Magatartásában sokat kell komolyod-
nia, ha ezt az igényes pályát választja.
Felvételét javasoljuk.

Osztályfőnök, KISZ-titkár aláírása.

NAPLÓRÉSZLET III.

„...Lujzikám! Te a világ legjobb Anyu-
kája vagy, Faterka Te pedig a legjobb
Apuka! De soha semmit nem értettek
meg, legalábbis körülöttem nem! Én nem
Töleték mentem el Pestre, nem a szülői
háztól menekültem, nem a nagyváros csá-
bított, csak egyszerűen én ÉN AKARTAM
lenni! Mikor felvettek a Manökenképző-
be, eldöntöttem: nem megyek főiskolára,
nem tanulok tovább, hanem végre önálló
leszek, saját lábamon megállok, keresek
állást, dolgozni fogok, megteremttem ma-
gamnak, ami kell! Értitek? Akartam va-
lamit, ÖNERŐMBŐL, értitek? Nem bír-
tam már elviselni, hogy mindig körülöt-
tem ugráltok, hogy a babátok vagyok,
akinek pincsi kutyácskája és hintaszéke
van és tizennyolc éves bűdösséggé léte-
re Ti még mindig pólyásnak hiszitek! Anyu-
kám, Te mindig tudtad, mit akarsz, ho-
gyan kell. Dolgoztál, tanultál, vitted va-
lamire! Apukám, Te szintén! Én pedig
csak ültem trónusotokon! Valami olyan
nagyot akartam véghezvinni, amire mélt-
án vagyok büszkéek egyszem Kornéliá-
tokra, nem pedig csak pusztán létem és
szépségem az, amire Ti mindig hivatkoz-
tok!

Értitek?
A gimiben jól tanultam, de az nem volt
nehéz. A kötelezőt elvégeztem, ez elég
volt a négyeshez. A magyart nagyon szer-
tettem. Hogy a tanárnő miatt-e, vagy
sem? Nem tudom. Az egyetlen tanár a
gimiből, akire szívesen emlékezem. Azt
hiszem, az osztály nagy része így van ve-
le. Állati jó csaj volt. Temperamentumos
egénység. Amikor József Attilát tanul-
tuk, színház volt az egész óra. Isteni
klassz volt. Mindenki áhitattal figyelt, még
az a hülye Novák is, az a sportbuzi, az
osztályfőnök kedvence...

»Ök én vagyok már...« Drága tanár-
nő én nem tudok ŐK lenni, nem, ha bele-
veszek akkor sem, nem sikerül, összerop-
panok...”

L. ZS. MAGYAR SZAKOS TANÁRNŐ, KORNÉLIA KEDVENCE

Ne kérdezzen, nagyon kérem ne!... Már
nem tanítok, elég volt. Én a gyerekeket
és az irodalmat szeretem, ez pedig kevés
ehhez a pályához... Mint ember annyit
mondok: lelkiismeretem életem végéig

felidézi Őt nekem. Fogékony agyát én is tömtem hülyeségeimmel — „jól csak a szívével lát az ember” — tudja a Kishercegből idézek. Meg egyszer, mikor szünetben odajött hozzám és háborgott: „Ki tilthatja meg nekem, hogy elmondjam mi bántott...” — nem fegyelmeztem, sőt örültem, hogy második léteére már negyedikes anyagra hivatkozik...

NAPLÓRÉSZLET IV.

...Lujzikám, ha terhes lennék, ha gyermeket hordanék hasamban, akkor életben maradnék. Az a gondolat, hogy felelős vagyok másért, szalmaszálát adna... Sajnos Ti nem adtok... Próbálok belétek kapaszkodni, abba a fájdalomba, amit nektek okozok, amivel Nektek tartozom, de nem tehetek róla: kevés! Nem szeretlek úgy benneteket, hogy ez legyőzze ÖNZŐSÉGEMET! Bocsássatok meg! Tudom, hogy nem fogtok, a lelketek mélyén sosem, de ugyanúgy vádolni sem! Szép lassan majd megszokjátok, hogy így vagyok, most már csak Nektek. Lesz majd egy sír, valahol a főhelyen, luxus kivitelben és szép lassan szertartással, napi programmal alakul majd szervezett kapcsolatotok velem, ami így lesz jó, törvényszerű, s én engedelmes lányotok leszek. Csak így tudok. Erre futja erőmből. Úvegkalkitásban szerettetek volna mindig is tartani, hát most ott leszek. Tiétek vagyok egészen. Pesten megtanultam éhezni. Amíg a cégnél kerestem, pipafüst. Büszkének büszke voltam, hogy protekció nélkül sikerült melót szereznem, de a melót meguntam. Különben is állati hülyeség valakinek a gondolatait árulni, tukmálni. Minden könyvterjesztőt felszámolnék. Tőletek elvőből nem kértem lövét, kurva meg nem tudtam és nem is akartam lenni, Antí nem pénzelt, különben is inkább belepusztultam volna, mintsem tőle kérjek. Én kenyéren és vízen akartam bizonyítani, de nem volt ÁTMENET és meghaladtam erőmet. A divatbemutató se érdekel, éppen olyan felszínes, mintha sztriptízt táncolnék. Jobb pedig nem jut eszembe... Antí ma már toronymagasan lecsinál, nem is szívesen látom, tudtam én azt az első perctől, de hittem magamban. Té-

vedtem. Nem lett volna szabad őt sosem megismernem. De hát megismertem, s ez már nem változtat a lényegen. Az öngyilkosságot GYÁVASÁGNAK tartják. Az vagyok. Nem tisztelek SENKIT és SEMMIT! Nem szörnyű ez? De az. Ezért vagyok ÉLETKÉPTELEN... NÁLAM EZ NEM ÖNGYILKOSSÁG, HANEM ÍTÉLET! Körülöttem minden olyan magányos. Emberek vesznek körül, s mégis egyedül vagyok.

Lujzikám, az EMBEREK GÉPPÉ VÁLTAK, és ÜZEMANYAGVÁLSÁG van."

B. ZOLTÁN OSZTÁLYFŐNÖK

A negyedikben egyetlen olyan tanuló volt, akinek változó magatartást adtam. Bevallom, a történetek után is: nem szerettem! Tudatos tiszteletlenség jellemezte! Alkalmazkodóképessége egyéni, magyarázva egy nagy nulla volt! Öntelt, beképzelt, extrém egyéniség volt, lázította a közhangulatot, mindig csillogni akart, no meg engem bosszantani! Tudtam én, hogy sosem lesz pedagógus, egy ilyen feltűnő szépség nem ássa el magát vidéken! Pestre akart már ő menni korábban is, ez volt a mániája! Az igaz, fiúügyekben nem hallottam itt róla semmit, nem is járt senkivel, de ez is azért volt, mert lenézett itt mindenkit! Mert ő egy királyfit várt, hófehér paripán, s ezt a szülei nevelték bele azzal a majomszeretettel! Hogy kit tartok mégis felelősnek?

1. a hiányos szülői nevelést, (itt az elkényeztetésre gondolok),
2. azt a szerencsétlen állapotot, hogy a gimiben a négy év alatt öt osztályfőnöke volt (ez a személyiségfejlesztés tudatos irányítását lehetetlenné teszi),
3. No meg azt a híres szerelmi partnérét, akivel összeadta érettségi után magát! Tudta itt mindenki, hogy a tv-ből is ismert majomzenekar egyik tagjával futkos! Ez is a Mizsérre jellemző párválasztás volt! Kiténni vágyás, no, de szó, ami szó: felelőtlen egy pasas volt! Minek hittegette, s aztán, mikor megunt, belerúgott! Azt kérem, egy üveg házi virágocskára nem bírja elviselni, nem ám...

NAPLÓRÉSZLET V.

„Anti nagyon szerettelek. Nem traktáltalak ilyen lírával, mert tudtam, nem életemelem, és hamarabb ellöksz magadtól. Egyébként, hogy tudsz így zenélni? Mire gondolsz közben? Csak a ritmusra, a tamtamra, a négy, öt vagy mit tudom én hány ütemre? Anti, hogy tudsz így élni, miért nem adtál nekem is ebből a semmiből, hiszen akkor nem kellene most meghalnom, akkor nekem is elég lenne a szex, a pia, az ugrálás, a ritmus, elég lenne a bambulás, de nincs levelezési eszközöm, nekem nincs és segítségem sincs és mégis megszerettelek, mit tudom én miért, de megszerettelek, tudom, hogy rosszul választottam, hogy a kellő szellemi töltést nem kerestem, de Te azon a reggelen olyan elesett voltál, mélyen a szennyben, de azon a reggelen újra ember lettél egy percere, mert figyelmeztetted: rosszul választottam, hogy veled feküdtem le először. Annyira kiakadtál szüzességemen és akkor EMBER lettél, tehát a lelked mélyén volt jó, volt érte-

lem, csak belepte a sár, a közöny, az unalom, és én azt hittem, tisztára tudlak mosni, visszaadni önmagadnak, feladatot is láttam benne, nagy-nagy feladatot, végre egy igazi tettet, de látod, túlbecsültem erőmet, én vesztettem el, képességem, fiatalságom, szerelmem mind-mind kevésnek bizonyult, de erre csak később jöttem rá, mert nem akartam rájönni, mert tudatosan vak akartam lenni, mert mindenemet feltettem erre a játékra, Anti miért játszottál velem, miért akartál engem is belőlni a közösbé, engem, akiről tudtad, nagyon jól tudtad, hogy halálkomolyan gondolja Veled az egészet, akít Te figyelmeztetted, aki melletted maradt jóban-rosszban, akinek azt mondtad, hogy hosszú évek után, mikor velem szeretkezel, érzel is valamit, aki megalázkodott, akinek csak Te kellettél és ez neked is jó volt, mert jó volt, mert hozzám jöttél mikor fájt a fejed, ha örömd volt, nekem szívtad a lányokat, hogy milyenek, egy autogramért fekszenek és egyszer egy bemutatás után féltékeny voltál, mert azt mondtad, hogy mindenki engem bámult és vigyázzak, nehogy learassanak, igen nehogy learassanak, ezt a szót mondtad és mosolyogtál, és utána úgy szeretted, hogy én éreztem, hogy valóban féltékeny vagy, valamilyen érzés áradt belőled, amitől én azt hittem, nem vagy közömbös és én ennek a megjegyzésednek annyira örültem, három hónapig, amióta elköltöztem tőled, ezt a kijelentésedet dédelgettem, erre alapoztam csengőfrászaimat, mert mindig azt hittem, Te jössz, hiszen tudtad, hol dolgozom, Anyuéknál többször voltunk együtt otthon, ha akarsz megkeresni, mindig lehet, csak akarni kell, de Te nem akartad, Anti hát ennyi voltam én Neked, csak ennyit jelentettem Neked, vagyok — voltam — leszek, teljesen mindegy, Anti, akkor HAZUGSÁG VOLT MINDEN, CSAK PILLANATNYI SZELP. AMI AZ UNODORON RÉST NYITOTT, ANTI, MIÉRT, MIÉRT IS SZERETTELEK MEG!!!”

B. KATI, A BARÁTNŐ

Férjhez mentem, szeretnék végre megnyugodni. Nem szívesen beszélek róla. (Sír.) A férjem is mérges: azt mondja, legyen már vége ennek az ügynek, Kornélia meghalt, „temesd el, ő is ezt akarta!”

Amikor megtudtam ezt a szörnyűséget, azt hittem, megbolondulok. Utána pedig, mikor a részleteket, akkor rájöttem: ő volt a bolond! Nem? Tényleg, valami örültség volt benne! Utólag kezdek rájönni: abnormális volt! És ebben az a borzasztó, hogy mindez tünetmentes volt nála, úgy zajlott le benne, hogy senki, de senki NEM VETTE ÉSZRE! Még a szülei sem, akikhez hazajárt, minden hétvégén. Hát maga szerint normális dolog három hónapig keresztül tudatosan kétségbeesni a halálra, egy hétig bolyongva szállodát keresni, ahol megcsinálhatja? S mindezt olyan jószággal, hogy még egy tucatnyi levelet ír az utókornak, kifizeti albérlését, szállodai szobáját, nehogy valakinek adósságot csináljon! Vagy boldog volt, vagy szerelmes, vagy nagyon csalódott! Mit tudom én! Nekem a barátnőm volt, szinte együtt éltük le az ő

életét, hiszen testvére nem volt, mindig együtt voltunk, iskolában, otthon, Pestre is együtt mentünk, mindent kipaktáltunk, azt hittem ismerem! Mióta öngyilkos lett, mindig gondolkozom, hol rontotta el, s kezdem látni, ő mindig valami mércét állított fel önmaga igazolására, elsősorban önmagához akart hű lenni, mindig, minden szituban, és nem fogadta el a meghátrálást. De ezek a célok sosem voltak megalapozva. Azt hiszem, nem fogadta el a hétköznapiakat, valami mást akart, amit maga sem tudott, mit. Ezt nem én találtam ki, hanem egy pszichológus mondta, akivel együtt utaztam a múltkor és ismerte Kornéliát. Ha felszínesen is, de valahol igaza volt!

En nagyon szerettem Kornéliát. Egyetlen barátnőm volt. Egy hónapban születünk, egy óvodába, iskolába, gimnáziumba jártunk és Pestre is együtt mentünk. Felneztém rá. Valami megmagyarázhatatlan felsőbbrendűség vette őt körül! Érti ezt? Olyan jelenség volt, akire oda kellett figyelni akaratlanul is! És ő maga is tisztában volt ezzel, és igen gyakran provokált! Ettől függetlenül szerettem, mert olyan típus volt, aki a Szaharában feled nyújtja a kulacsot!...

De amit a szüleivel tett — akiket állítólag szeretett —, azt nem tudom megbocsátani neki. Beszéltem már velük? Az anyja harminc, az apja húsz kilót fogyott. Állati rendes emberek. Mindenki szereti őket. Mindennap mennek a temetőbe, már az egész város beszéli rólok, hogy... Láttam már a sírt?

Gyakran átmegyek hozzájuk. Igénylik is. A szobája érintetlenül úgy áll, ahogy utoljára hagyta... Ágya előtt papucs, könyve, ing. Mikor takarítanak, nagyon vigyáznak, hogy mindent pont ugyanoda tegyenek vissza. Az utolsó hétvégén Kornélia Cocteau: Rettenetes gyerekek című könyvét olvasta. A 87. oldalon kinyitva ott van az asztalon. Eddig nem figyeltem rá, de a múltkor elhatároztam, elolvassom ezt a könyvet. Megdöbbenem: a könyv főszereplője, Elizabeth egész életén át saját gyilkosságára készül, míg végül húszévesen öngyilkos lesz... De hát ez a könyv, és a főszereplője a második világháború előtt élt...

NAPLÓRÉSZLET VI.

„ÉDESANYÁM, ÉDESAPÁM!
Hogy könnyítsem meg azt, amit én vétek ellenetek! Sehogy. Nem tudom. Nem megy. A három hónapos vívódásom alatt veletek összekötő köldökzsinórt újra és újra erősíteni akartam. Kérlek — higyetek nekem. GÖRCSÖSEN AKARTAM, de olyan ez, mint a rétestészta. Minél tovább nyújtom, annál vékonyabb... AZ ÉLET RENDJE, hogy kiröpülünk, és én nem tudom visszaadni Nektek azt, amivel tartozom, a folytonosságra nincs reményem, egy láncszem nálam VALAHOZ kiesett... Ami szép és boldog belőlem, az hozzátok kapcsolódik. De FELNÖTTEM. TESTILEG. Ha ismerném a BÁTORSÁG, KUDARC, KITARTÁS, ÚJRAKEZDÉS életerejét, minden másképp lenne, de ennek hiányában csak annyit tudok mondani: Az lenne az egész életben fontos, hogy megtaláljuk ÖNMA-GUNKAT ÉS SZEREPÜNKET. Anyu, ezt mondjátok meg a Katinak!